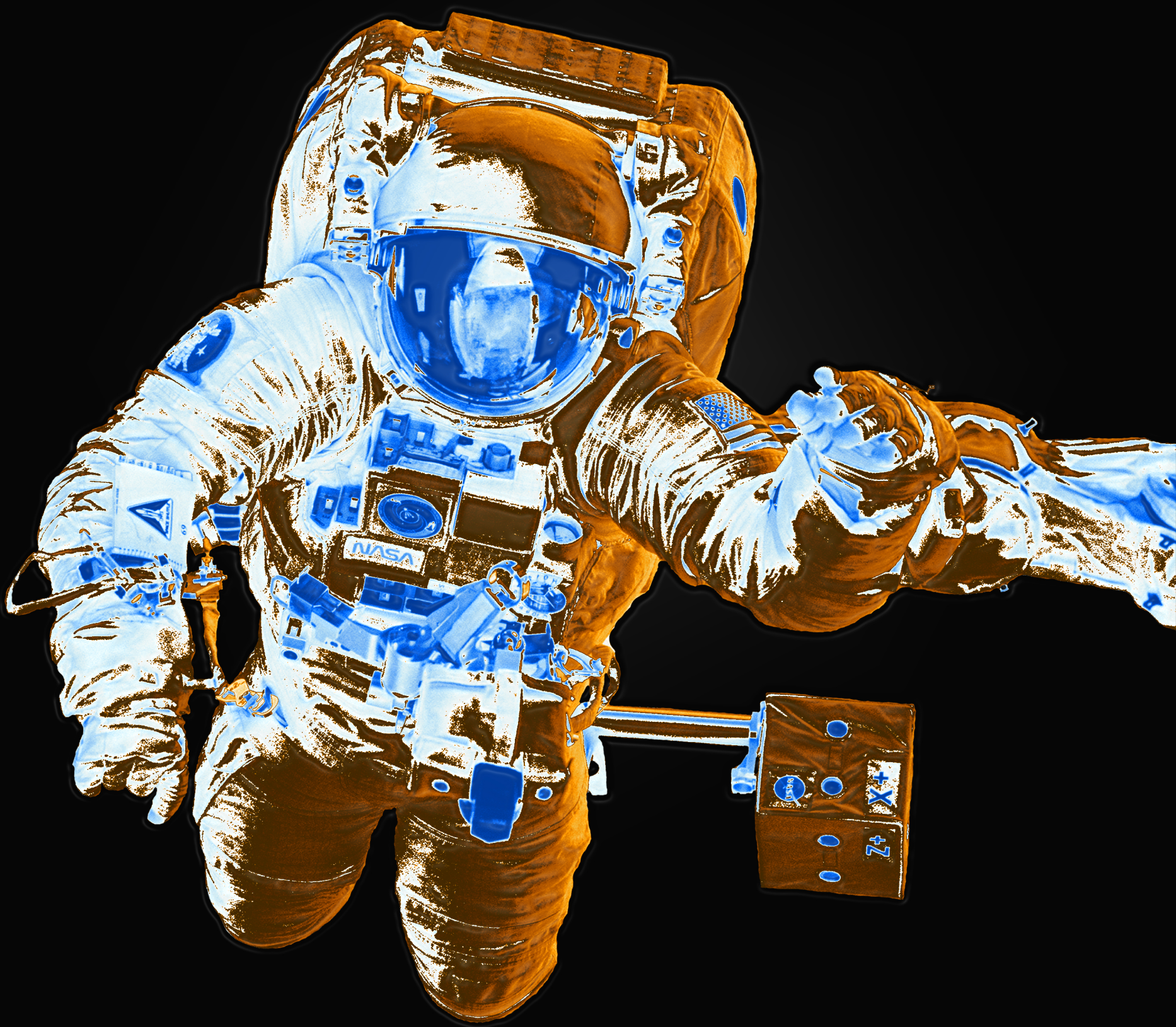

WAGTER IN DIE RUIIMTE

Ruimte Reeks (4)

Marinus Keet

Treffer-
Boeke

Ruimtereeks

Wagter
in die ruimte

A. MARAIS

3/-

INHOUD

<i>Hoofstuk</i>	<i>Bladsy</i>
1. Wagter	5
2. Dr. Gregorowski	22
3. Die Waarskuwing	35
4. Geveg in die Ruimte	48
5. Tanja	58
6. Kobaltbomme	68
7. „Die bomme is op pad”	78
8. Ses Rooi Stippels	86

Hoofstuk 1

WAGTER

MET die dalende son wat hul glinsterende metaal-doppe tot goud omskep, staan vyf reusagtige torings naby mekaar op die vaal gelykte van beton wat voor die man uitstrek. Hy is agter 'n draadversperring, sy oë stip gevestig op die bedrywigheid daar voor hom. Op hierdie afstand lyk die mense wat heen en weer skarrel soos 'n kolonie miere, swart en klein teen die glimmende reuse.

In sy verbeelding sien die man hulle soos die vingers van 'n enorme hand, reikend na die ruimte, maar stil nog—geen teken is daar van die sluimerende krag in hul omhulsels nie. Maar hy weet dat daardie krag binne vier-en-twintig uur losgelaat sal word, om hom met die skeurende gedonder van vlamme uitlaatgasse weg te voer. Waarheen?

Onwillekeurig ril die man. Hy wens dat hy die spieël-gladde metaal net een keer kan streef, asof dié aanraking daardie verborge energie deur sy vingerpunte sou laat vloei om hom te sterk vir dit wat voorlê.

Diep in gedagte versonke merk hy nie dat 'n gewapende soldaat intussen aan die ander kant van die draad nadergekom het en hom nou agterdogtig dophou nie. Hy skrik uit sy mymering toe die soldaat meteens vlak by sy oor praat.

„Wat soek jy?” Die stem is bars en kortaf, onderwyl n masjienpistool dreigend tot op borshoogte gelig word.

Hendrik Reynders draai sy oë weg van die vyf vuurpyskepe op die lanseerterrein. Hy sien dat die soldaat se voorvinger styf om sy wapen se sneller gekrom is, dat dit effens bewe. Ongeduldig word die vraag herhaal.

„Ek kyk maar net ’n bietjie,” antwoord Hendrik. „Dié goed is darem ontsaglik groot. ’n Mens kan byna nie glo dat hulle ooit van die aarde af sal wegkom nie.”

„Toe maar, hulle sal,” sê die soldaat. Hy beweeg tot reg voor Hendrik, druk die tromp van die geweer vorentoe sodat dit hard teen sy borsbeen stoot. „Maak dat jy wegkom. Ons hou nie veel van nuuskieriges nie.”

Hendrik glimlag, ofskoon die man se aanmatigende houding hom ’n bietjie ergerlik laat voel. Maar hy kan hom ook nie kwalik neem nie—dis sy werk om die lanseerterrein te bewaak. Hy voel in sy baadjie se binnesak en haal ’n leertassie uit. Dié slaan hy oop en hou dit voor die soldaat se oë. Oombliklik verstyf die man, kom flink op aandag en salueer.

„Ek is jammer, kaptein Reynders,” stamel hy verontskuldigend, en die rooi van verleentheid stoot onder sy songebruinde wange op. „Ek het nie geweet . . . ek bedoel . . .”

„Dis alles reg,” lag Hendrik. „Ek kan nie verwag dat jy my anders moes behandel het nie. Op stuk van sake, ek het nie my uniform aan nie.” Hy knik en die soldaat, wat nog steeds met sy hand aan die rand van sy staalhelm staan, verslap.

„Wil u binnekem, kaptein?” vra hy en maak ’n beweging asof hy die bos sleutels aan sy lyfband wil afhaal. Hendrik keer hom egter met ’n handgebaar.

„Nee dankie, dis nie nodig nie. Môre sal ek naby genoeg aan daardie goed wees.” Hy knik met sy kop in die rigting van die vyf vuurpyskepe. „Ek het maar net ’n draai hier kom maak om aan te teken. Is die ander bemannings al hier?”

„Party van hulle, kaptein. Die meeste kom vannag eers . . .” Hy sluk die res van sy woorde in toe hy sien dat Hendrik se aandag weer van hom weggedwaal het. ’n Oomblik aarsel hy, salueer dan weer en draai op sy hak om. Dis beter om die kaptein nou alleen te laat, dink hy onderwyl hy verder langs die draad af marsjeer. Hy kan dink hoe hyself sou gevoel het as dit hy was wat môre voor in die neus van een van die vuurpyle vasgespe moes word, om ’n rukkie later sy bewussyn te verloor van die geweldige versnelling waarmee hy die ruimte ingeslinger word.

„Nee dankie,” prewel hy binnensmonds, „nie vir my nie. Laat hulle maar daar bo gaan rondvoeter—ek bly hier waar ek die grond onder my voete kan voel.”

Op daardie oomblik vind sy gedagtes ’n byna soortgelyke weerklank in Hendrik. Hy tuur na die ruimteskepe, volg hul slanke lyne van die vier stertvinne wat op die betonblad rus tot aan die skerp keëlpunte byna tweehonderd voet bokant die grond. Agter die horison raak die son net weg. Sy laaste strale verf die lang lywe bloedrooi, sodat hulle meteens soos skitterende vlamtonge lyk wat uit die aarde skiet. Dan, geleidelik, ver vaag die gloed en die skemering kom vinnig aangekruip om sy kleed oor dié toneel te werp.

Hendrik skud sy kop, draai weg en begin haastig aanstryk na sy motor wat ’n paar honderd tree verder

geparkeer staan. Elize wag—en sy tyd is min genoeg om hier te staan en omdroom . . .

.

Deur miljoene ligjare heen kom die sterre-skittering van 'n fluweelswart nag om vonkies in die meisie se hare aan die brand te steek. Haar kop leun teen 'n man se skouer, breed en sterk; 'n tinteling van plesier skiet deur haar liggaam toe hy sy arm om haar slaan en die beweging 'n ligte trilling van spiere onder sy baadjie meebring. Die skaars hoorbare sug wat sy laat uitglip, styg op, op tot waar dit verdwyn in die grenslose stilte van die ruimte.

„Dis amper tyd, Elize,” sê die man sag en draai haar sodat hy haar gesig kan sien.

„Ja, Hendrik.” Sy laat haar wimpers sak om nie in sy vraende oë te kyk nie. Op hierdie oomblik voel Elize Hartog dat sy nie sterk genoeg is om voort te gaan met wat sy weet dat sy nou moet doen nie. 'n Enkele blik na Hendrik, net 'n sekonde van swakheid is al wat ncdig sal wees om haar belofte aan haarself te vergeet. Daarom draai sy haar gesig weg onderwyl die sekondes verbytik, sodat sy haar sinne, elke greintjie krag in haar wese byeen kan bring.

Hierdie man het haar lief—hoeveel keer het hy dit nie al gesê nie? En sy—hoeveel keer het sy nie haar eie liefde teenoor hom betuig nie? Hoeveel keer het hulle nie saam die ure deur gedroom oor die jare wat mooi en aantreklik voor hulle lê nie? Maar dis verby, en in haar hart skryn die wete.

Nou weet sy dat daardie drome verbrysel moet word . . . om miskien nooit weer te heel nie.

Elize kyk op in die sterrenag. Sal sy môre, oormôre, met gelatenheid na die hemelruim kan staar—in die besef dat sy reg gehandel het—of sal sy in elke knipogende ster Hendrik se verwyt lees?

Ineens wel 'n diep teerheid teenoor hierdie man in haar op. As hy maar net kon verstaan watter stryd sy al met haarself gevoer het, hoe sy die afgelope paar weke al getrag het om haar gewete dood te smoor omdat plig dit vereis! Miskien sal hy haar dan nie te hard oordeel nie, miskien sal hy eendag kan vergewe, miskien selfs . . .

„Wat is dit dan vanaand, Elize my liefing?” Die onsekerheid is duidelik in sy diep stem. Hy lê sy hand teen haar wang. „Is dit omdat ek môre weggaan . . . daarheen? 'n Jaar is lank, dit weet ek. Maar dit sal ook verbygaan, dit moet! En dan kom ek terug na jou. Ek het jou lief, my dierbaarste . . .”

„Nee, Hendrik; asseblief, moenie . . . Moet dit vir my nie nog swaarder maak nie.” Sy sê dit gebroke, asof daar 'n snik in haar keel huiwer, en skud haar kop heftig heen en weer. „Soen my, Hendrik. Soen my soos al die ander kere, dat ek dit kan onthou. Soen my—vir die laaste keer . . .”

Vraend kyk hy haar aan, onseker oor wat sy bedoel, toe hy sy arms om haar sluit. Maar haar lippe laat hom van alles vergeet in hul warm, bewende aanraking. Eers toe hy die sout van haar trane proe, laat hy haar stadig uit sy omhelsing gly.

Elize laat haar hande in haar skoot val, strengel haar vingers styf in mekaar totdat die kneukels wit onder haar uitstaan. Nou, nou moet dit, anders is sy verlore . . . !

„Hendrik,” praat sy fluisterend, bang vir die klank van haar eie stem, dat dit haar dalk in die steek gaan laat. „Hendrik, ek . . . ek wil hê jy moet jou ring terugneem. Ek kan dit nie langer dra nie. Dit sal . . . bedrog wees—teenoor jou en teenoor myself. Alles is klaar tussen ons . . .”

„Elize!” Dit is ’n kreet van die uiterste verbasing wat uit sy mond bars, van ongeloof oor hierdie ding wat soos ’n weerligstraal uit die bloute getref het. „Wat praat jy, my skat? Wat het dan verkeerd geloop? Is dit ek . . .?”

„Niks is met jou verkeerd nie, Hendrik. Jy is nog presies dieselfde as altyd—dierbaar en bedagsaam. Dis ek wat verander het. Ek . . . ek het jou nie meer lief nie.”

Daar, dis uit!

„Nie meer . . . Van wanneer af? Hoe lank voel jy al . . . so?”

„Ek weet nie, Hendrik. Ek kan nie presies sê nie. Seker ’n paar weke al—dit is iets wat stadig gekom het. Stadig maar seker, soos die feit dat jy môre weggaan iets wat ’n mens vir jouself probeer wegsteek en opsy stoot totdat die oomblik daar is en jy dit nie meer kan ontwyk nie.”

Vinnig borrel haar woorde uit nou, asof sy ’n hardloper is wat ’n brug moet oorkruis voordat dit inmekaar tuimel en haar in ’n malende, kolkende stroom van besluiteloosheid werp.

„Ek moes jou voor vanaand al gesê het. Dis jou laaste aand. Ek moes dit nie tot op die tippie terughou het nie. Honderd, nee, duisend maal het ek dit vir myself gesê, maar ek kon eenvoudig nie. Nou is daar nie meer tyd nie. Hier . . .”

Sy trek die flonkerende diamant van haar vinger af en lê dit in sy hand. Sy durf nie in sy oë kyk nie, want sy weet wat sy daar sal sien : oorbluftheid, pyn, afkeer— miskien selfs haat.

Lank sit Hendrik stil, die ring in sy geopende palm. Dan sê hy swaar, met ’n doodsheid in sy stem wat haar laat skrik : „Is jy seker, Elize? Is dit nie maar net omdat ek lank weg sal wees in ’n vreemde wêreld nie? Is jy nie maar net bang dat ek teenoor jou sal verander nie?”

„Nee, dis nie so nie . . .”

„Is daar dan iemand anders?” Elize krimp voor die bitterheid waarmee hy die vraag stel.

„Ja.” Sy sê dit kortaf, afwerend. Asseblief, moenie dat hy haar verder uitvra nie, bid sy. Dit mag nie, mag nie . . .

„Ken ek hom?”

„Nee, Hendrik. Ek het hom maar twee, drie weke gelede ontmoet.” Sy voel asof sy dit kan uitgil dat hy moet ophou, dat hy liever tierend teenoor haar moet uitvaar, of dat hy haar nou sonder om te groet moet verlaat. Dit sal sy beter kan verduur.

„Ek sien.” ’n Paar minute van drukkende stilte hang tussen hulle, waarin Elize haar hewig deinende bors kalmere, of probeer kalmere. Maar hy herhaal die vraag nie. Nou is dit hý wat in die nagemel opstaar, soekend, asof hy die antwoord daar sal lees, asof hy verwag dat die sterre meteens uit hul gevestigde plekke sal spring om dit vir hom in vlammende letters uit te spel.

Toe Hendrik weer praat, is dit met ’n stem wat nie sy eie is nie. Weer skrik Elize vir die toon daarvan, en elke woord lê soos ’n sweepsag oor haar gemoed. „Ek kan jou

nie kwalik neem nie, Elize. Nou is die . . . die skok nog te naby, maar later sal ek seker besef dat jy die regte ding gedoen het. Daar waarheen ek gaan, is dit 'n ander wêreld. Nee, 'n mens kan dit ook nie 'n wêreld noem nie liever maar net omgewing. Daar heers ander omstandighede, nuwe toestande wat die hemel weet watter uitwerking op 'n mens het. Dit is heeltemal moontlik dat ek kan verander in die twaalf maande . . .”

„Hendrik, ek het jou gesê dit is nie die geval nie—ek beloof jou. Ek het iemand anders . . .”

Hy gaan egter voort asof hy haar nie gehoor het nie, soos 'n man wat met homself praat in die verlatenheid van 'n woestyn om sy sinne nie kwyt te raak nie.

„Vyftienhonderd myl—dis al. 'n Paar uur per vliegtuig. Drie dae per trein. Glad nie ver wat ek gaan nie. Die verskil is net, daardie vyftienhonderd myl is loodreg in die lug op. Tussen hemel en aarde, om die ou uitdrukking te gebruik. Dis 'n perd van 'n ietwat ander kleur . . .”

„Hendrik, moenie!” Histerie styg in Elize, en sy moet hard sluk om haarself te bedwing.

Skielik staan hy op, en Elize deins terug voor sy nuwe heftigheid.

„Waarom kon ons nie vyftig jaar vroeër geleef het nie, of 'n honderd—'n duisend? Dan sou hierdie ding nie tussen ons gekom het nie. Waarom kon ek nie 'n gewone mens gewees het nie, 'n bankklerk of 'n verkoopsman—of 'n dokter as ek dan moes geleerd wees nie? Maar nee, ek het my kop gaan insteek waar 'n mens nie die reg het om dit te doen nie. Daar, tussen die sterre moes ek gaan soek—na wat?

„Wat soek ons in die ruimte? Wat is daar wat nie beter op die aarde is nie? Kan ons nie tevrede wees met die grond wat God ons gegee het en die lug wat ons inasem nie? Nee, ons wil hoër en verder, altyd verder die ruimte in. Waarvoor?”

Hendrik sak terug op die bank langs Elize. Ja, waarom? Watter dryfkrag noop hom om twaalf maande lank die aarde waaruit hy ontspring het, te verloën? Hy kyk op in die onmeetlike ruimte wat sy bestemming is, daar waar die grootste prestasie van menslike vernuf sy wentelbaan om die aarde trek—die reuse-satelliet wat waghou oor die mensdom wat hom voortgebring het.

En Hendrik se gedagtes reik terug oor die jare wat hom hierheen gebring het, jare wat vinnig gevlieg het op die wieke van sy onversadigbare dors na kennis. Verwarde beelde jaag deur sy brein, beelde van lesingkamers en laboratoriums, van studeer en nogmaals studeer tot dit gevoel het asof sy klein, menslike verstandjie te gering is om al die kennis te herberg.

Hy tel die jare af wat voor sy geestesoog verbyrol : 1960, die jaar toe 'n derde wêreldoorlog op die laaste oomblik afgeweer is; 1962, toe die Verenigde Wêreldbond uit die chaos en die asse van die ou Verenigde Volke verrys het om die lotgevalle van 'n verdeelde mensheid saam te snoer; 1965, die jaar toe die Groot Plan ontwerp is om die vreedzaamheid van alle volke te waarborg. Dit was die jaar toe die ontsaglike, bemande kunsmaan in die ruimte geplaas is, om daar te waak dat die wêreld homself nie met ontketende natuurkragte uitdelg nie—die wagter wat die mens teen homself moes beskerm.